

[Gustav Pedersen.]

og særlig af den højterede statsminister er gjort et omfattende praktisk arbejde på dette felt. Vi tør desværre ikke sige, at der ikke også i det nordiske samarbejde kan være vanskeligheder at overvinde, fordi små landes stilling nu engang er uhyre vanskelig, men vi tør tro, at der i alle landene er en fast vilje til at nå så langt, at nordisk samarbejde også kan få praktisk værdi, hvis vore lande mod vore ønsker skulle komme i farlige situationer.

Under den storpolitiske debat i fjor var spørgsmålet om forholdet til Sydslesvig et af de mest dominerende i debatten. Jeg vil for mit vedkommende i denne omgang undlade at gøre bemærkninger om dette spørgsmål. Som det antagelig er bekendt, har der nys i London være afholdt forhandlinger om de mest brændende spørgsmål i forbindelse med sydslesvigernes stilling. Jeg ville finde det naturligt, at man afventer beretningen om disse forhandlinger, inden man diskuterer det sydslesvigske problem. Selv om vi har fået et og andet at vide om forhandlingerne, så har vi ikke fået den officielle beretning, og alene af den grund vil jeg mene det rigtigst at udskyde bemærkninger om dette spørgsmål, til jeg får ordet i anden omgang.

Jeg vil så gerne gøre et par afsluttende mere almindelige bemærkninger. Socialdemokratiet glemmer ikke, at det er basis for en mindretalsregering, og jeg kan dårligt tænke mig, at regeringen får lejlighed til at glemme, at den er en mindretalsregering; den bliver jo mindet tilstrækkeligt ofte om det, både gennem referaterne af de taler, man holder ude på møderne, og gennem den daglige virksomhed her i salen. Det vil da også være sådan, at når man påtager sig arbejdet som mindretalsregering, må man være forberedt på at tage disse vilkår, d. v. s. at forhandle sig til rette med de øvrige partier. Det må igen betyde, at man ikke altid kan få sine ønsker opfyldt, end ikke på områder, hvor man synes at de burde opfyldes. Jeg tror, jeg har lov til at sige, at indtil dette øjeblik har regeringen ført forhandlingerne på en sådan måde, at det var forsvarligt under hensyn til regeringens grundopfattelse, og at det endvidere var sådan, at forhandlingerne blev ført med så megen dygtighed, at sagerne kunne komme igennem. Det har jo ikke altid været spørgsmål, det var så ligetil at få igennem, det har ikke altid været en selvfølge, at man kunne få en række af de lovforslag, der nødvendigvis skulle behandles, ført igennem, og at man kunne få samlet de mange diverge-

rende opfattelser, der gjorde sig gældende. Men indtil dette øjeblik har det altså været muligt for regeringen at arbejde sig frem til resultater, og jeg tror jeg tør sige, at regeringen er klar til at fortsætte dette forhandlingsarbejde i den kommende vinter.

Men jeg vil gerne have lov af føje til, at ligeså fuldt som vi anerkender, at der må tages hensyn til den talmæssige stilling her i salen, lige så fuldt kan der være spørgsmål så afgørende vigtige, at vi er nødt til at sætte en grænse for, hvor langt vi kan gå i retning af at afvige fra det, vi anser for nødvendigt og forsvarligt, ikke mindst hvis det er spørgsmål, der i første række berører de livsvigtige problemer for befolkningen, forsyningen med de nødvendige varer og hvad dermed står i forbindelse. Skulle det ske — hvad ingen håber og ønsker —, at man dér gav regeringen vilkår, som ville være uforsvarlige og uantagelige, så, vil jeg have lov at sige, kender vi vejen ud til vælgerne, og så må vælgerne dømme os imellem. Men der er hos regeringen, med støtte af socialdemokratiet, vilje til at forhandle og lede forhandlingerne på en sådan måde, at de kan føres igennem, først og fremmest under hensyntagen til de rimelige krav, der stilles fra befolkningens side.

Knud Kristensen: Når man hørte det ærede medlem hr. Gustav Pedersen som ordfører for socialdemokratiet, fik man det indtryk, at det næsten var en forbrydelse, i hvert fald noget, der var utilstedeligt, og som man vanskeligt kunne finde sig i, at der var nogen, der ville kritisere. Det var det, der gik igennem meget af det ærede medlems tale, at nu var der kritiseret fra den side, og nu var der kritiseret fra den side, og det var helt forfærdeligt og urimeligt, at sådan noget kunne finde sted. Det er da godt, at man må rose regeringen, og det undlod det ærede medlem da heller ikke. Selv benyttede han endog partifæller fra udlandet til at søge at få hyldet den højtærede statsminister.

Jeg skal iøvrigt ikke beskæftige mig ret meget hverken med det ærede medlems tale eller med statsministerens åbningstale, idet jeg ikke finder, at deri er væsentlige ting, som man ikke lige så godt kan tage op til behandling, når de sager, der er omtalt deri, kommer til at foreligge. Endvidere skal jeg forudskikke den bemærkning, at et andet medlem af mit parti, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, på partiets vegne vil gøre nogle bemærkninger dels om den forhandling, der nylig er afsluttet i London mellem danske politikere og engelske em-